

Varujan
VOSGANIAN

Fiction-Ltd

Povestiri
despre oameni obișnuiți

POLIROM
2022

Cuprins

Crucea Sudului	5
Ia-mă, nene!	29
Cireșica	65
Martiriul lui Sebastian	109
Unchiul Turi	147
Demascarea	193
Tanti	231
Vâscul	381

Crucea Sudului

Povestea noastră începe chiar în clipa când scriu aceste rânduri. E prima zi de mai a anului 2020, o după-amiază caldă ce iradiază ca prin brațele unui candelabru. Magnoliile își păstrează încă petalele, iar buchetele albe și violete ale liliacului îndeamnă domnișoarele să le numere petalele fără soț, ca rămășag pentru noroacele viitoare.

Primăvara e totuși neobișnuită și domnișoarele sunt silite să caute și altminteri semnele norocului. Căci zefirul hoinărește pe străzile pustii și aerul are zimți. E anul molimei și așa o să ni-l amintim. Au rămas din amintirea molimelor trecute fuga de sine și teama de ceilalți. Lipsesc corăbiile care așteptau patruzeci de zile în larg până să primească învoiala de a acosta și căruțele precedate de toba cea mare, adunând morții de la răscruci. Lipsesc șomoioagul aprins care pecetluia porțile caselor năpăstuite. Și, de asemenea, doctorul cu cioc de pasăre. Peste aripa vineție și solzoasă a liliacului de peșteră, despre care se zice că a adus virusul molimei, stă aripa străvezie și ușoară ca pânza de păianjen a cyberspațiului, care face ca lumea întreagă să fi devenit un uriaș *Decameron*.

Mă uit la glicinele care își cocoată vrejurile pe bradul cel mare. Nu mă pot stăpâni, înconjurat cum sunt de culori proaspete, sidefii, să nu meditez la impulsul nestăvilat al naturii, atât de nepăsător la suferințele și cruzimile abătute asupra oamenilor. Peste gardul pe care tufele de mâna-Maicii-Domnului se înfășoară și dincolo de cvartalul

nostru mărginaș, se înalță blocurile ce vestesc orașul. Nu sunt atât de departe încât să nu se distingă cum, pe balcoane, cu coatele proptite pe balustradă și cu bărbia în pumni, unii încearcă iluzia ieșirii din izolare. De-acolo, de undeva, începe istorioara noastră.

Așa cum noi privim spre lumea poveștii, și eroii din poveste privesc spre noi. Bărbatul, aplecat peste balustradă, și-a rotit privirea peste panorama ce se deschidea de la înălțimea balconului. Apoi s-a întors spre femeia de la balconul de alături, care se legăna într-un balansoar, indiferentă la cele din jur, și a spus:

— Eu n-am stat niciodată la curte. Mi-ar fi plăcut să culeg fructele din pomi. Și să am niște flori de care să mă îngrijesc.

Ar mai fi avut destul timp să-și vadă împlinită dorința, nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Ea s-a mai legănat câțva timp, dând de înțeles că era undeva departe și nu avea chef să se reîntoarcă. Apoi a arătat cu mâna ghivecele de mușcate de pe jardiniere. Dar se vede că pentru el nu fusese destul, căci a continuat:

— E plăcut să simți pământul sub tălpi.

Dintr-odată și-a dat seama cât era de frumoasă. Ea îi arătase florile, dar era ca și cum altcineva i-o arătase numai pe ea. Avea un chip alcătuit din culori limpezi. S-a gândit atunci, pentru prima oară, că limpezimea poate fi însușirea de căpătâi a frumuseții. Părul îi era negru, şuvițele încadrau fața albă, cu pielea netedă, ca de caolin. Ochii albaștri căpătau, datorită contrastului dintre alb și negru, scânteieri violete, iar buzele aveau nuanța trandafirică a sângelui tânăr. Bărbatul i-a privit linia arcuită a gâtului și a brațelor care îi încadrau trupul zvelt, avea impresia că ea, pentru a merge, nu trebuie să calce pe pământ. Femeia s-a uitat la el cu aerul plictisit al făpturii alese, prea obișnuită să fie admirată de oameni de care mai târziu nu avea să-și aducă aminte.

— De ce să calci pe pământ? E mai plăcut să zbori sau să mergi pe apă.

— Mă gândeam la ce poți să faci pe bune, a spus el, fermecat de vocea ei catifelată. Uite, de-aici, dac-aș vrea să zbor, pot doar să-mi imaginez cum ar fi.

Femeia a dat din umeri, mai bine zis a fremătat din umeri, de parcă din ei se pregăteau să încolțească două aripi moi.

— Imaginează-ți! Nu-i nicio diferență.

— Așa e, a spus el, gândindu-se că ar fi fost în stare s-o ia de mână și să plutească împreună peste acoperișuri. Nu e nicio diferență.

Ar mai fi adăugat ceva, dar nu știa ce, și dintr-odată s-a rușinat de scâfârlia lui tunsă, care dădea chipului anost aerul unui infractor fără voie, și de tricoul marinăresc, atât de lălâu, încât îi atârna pe umărul dezgolit. Îi era teamă că ea o să intre în cameră sau, pur și simplu, o să se risipească de parcă nici n-ar fi fost. Era atât de frumoasă, încât nici n-ar fi fost de mirare.

— Gândește-te, a spus în cele din urmă,ăștia care au făcut blocurile parcă știau c-o să vină epidemia. Dacă măsoari balcoanele, de unde stau eu și până la tine sunt cam doi metri. Exact distanța la care avem voie să stăm.

Iarăși câteva clipe în care nu s-a auzit decât zgomolul făcut de tălpile de lemn curbat ale balansoarului, ca și cum o pală de vânt ar fi agitat o creangă uscată. Apoi ea:

— E tocmai bine.

— Așa-i, a convenit el. Te învață să fii cuviincios.

Bărbatul s-a ridicat, aruncându-i femeii un zâmbet. A primit căutătura ei cu coada ochiului ca pe o încurajare.

— Balcoanele astea dau spre răsărit, nu? Că dacă ar fi dat spre apus, cerul ar fi trebuit să fie acum roșu. Și când mă uit în jos, trebuia să văd lumină. Și nu sunt decât umbre.

— De-acolo răsare, a arătat ea spre o latură a orizontului. Dacă ieși dimineața sau dai perdelele la o parte, vezi răsăritul. Și luna plină se ridică tot din partea aia.

— Lumea nu se mai uită de unde răsare și unde apune soarele, a constatat el. Nu prea are timp.

— Ba acuma, cu izolarea asta, a pufnit ea, are timp de nu mai știe ce să facă cu el.

Bărbatul a fost de acord, se simțea mai în largul lui, impresia pe care o avusese că se află în fața unei apariții nepământene trecuse. Cu atât mai mult cu cât ea, pentru prima oară curioasă, i-a zis:

— Vorbești de parcă ai fi căzut din cer. Nu știi din ce parte bate soarele la tine acasă.

— Chiar așa. Am ajuns abia acum două ceasuri, n-am prins încă niciun răsărit și niciun apus. N-am stat aici, e apartamentul lui frate-meu.

— N-am văzut pe nimeni intrând sau ieșind din apartamentul ăsta.

— Nici n-aveai cum. Frate-meu e plecat de cinci ani în Germania și nu cred că se mai întoarce. Are un serviciu bun, a deschis un atelier de reparat mașini, lucrează și nevastă-sa cu el, ține contabilitatea. Copiii sunt la școală, au casă, plătesc rate la bancă. Adio și n-am cuvinte.

— Și atunci apartamentul de ce l-a cumpărat?

— Habar n-am. Sunt mulți așa, care n-or să se mai întoarcă, dar își fac case și-n țară. O fi ca să nu se spună c-au plecat de tot. Sau ca să se laude pe unde s-au dus că ce tari sunt ei, pot să-și facă pe-aicea case cu pardoseli de marmură și uși din inox. Poate că se gândesc la bătrânețe, mai știi, pe lumea asta nimic nu-i sigur. Uite, cum a fost cu epidemia asta. Eu eram în Italia, lucram ca îngrijitor pe toată ziua la un bătrânel simpatic. Într-o zi a simțit o apăsare în piept, l-au luat cu izoleta niște de-ăia îmbrăcați ca-n *Star Trek* și dus a fost. I-au ținut ventilatorul la nas până i-au făcut vânt de pe lumea asta.

— Vii din Italia? a întrebat ea și, brusc, balansoarul s-a oprit.

— De la Milano, da. E adevărat că acolo a fost mai rău, dar nu chiar cum se zice. M-au testat și n-a ieșit nimica, dar degeaba, dacă am îngrijit un bătrân care cică a murit de virus, nu m-a mai angajat nimeni. El, săracul, murea oricum, abia mai respira și-n fiecare seară credeam că nu mai apucă dimineața. Obosise să mai trăiască, dar uite că doctorii au dat un nume la oboseala aia și eu am rămas pe drumuri. N-am mai avut ce face, am venit acasă.

— Și când te-ai întors? a mai întrebat ea, tot așa, cu balansoarul încremenit, gata să se ridice.

— Ieri-seară. Pe drum nu m-au primit nicăieri să dorm, așa că am moțăit în mașină. Și aici, în țară, parcă mergea unul înaintea mea cu toba să se dea oamenii la o parte. Noroc cu apartamentul ăsta gol a lui frate-meu. Să nu-ți fie frică. N-am febră, nu tușesc, nu mă doare-n gât, simt orice miros, ca un ogar. Și între noi sunt mai bine de doi metri distanță, virusul nu e campion la săritura în lungime.

— Abia ai venit și te-au și căutat prietenii. De ce zici că ești singur? Ți-am auzit soneria de la ușă.

Bărbatul a râs, s-a rezemat cu spatele de balustradă și așa a putut s-o privească în voie.

— Prieteni, zici? Așa prieteni să fie la alții. Erau de la poliție. Trebuie să stau două săptămâni în carantină la domiciliu, vin, cum se zice, dintr-o zonă roșie. Mișto asta cu zona roșie, înseamnă că în România, unde sunt mai puțini morți, situația e roz. Polițiștii au venit să mă verifice, dacă sunt unde-am zis. Dar n-o să te mai deranjeze cu țârâitul la ușă.

— Te pomenești că nu te mai caută, te-au crezut pe cuvânt.

— Unde ai văzut polițiști să te creadă? Dar n-or să mai urce. Mă sună la telefon de jos și eu doar scot capul

pe balcon. Ca la apelul de seară. Cică suntem vreo șapte în tot blocul, de-ăștia în carantină, n-or să urce pentru fiecare. Auzi, șapte! Puteam să punem de-o echipă de handbal, îți dai seama, ajungeam campioni, cine are curaj să se-nghesuie cu noi la semicerc?

— Poate alți șapte ca voi, de la blocul vecin. S-or mai găsi, se zice că sunteți cam un milion care v-ați întors din străinătate.

— Stai tu puțin și-o să vezi câți pleacă înapoi.

Ea s-a ridicat, împingând ușa apartamentului.

— Vezi, s-a amărât el, ți-e frică și ție de mine. M-am întors acasă și parcă n-am ajuns nicăieri.

Ea a dat din umeri și s-a făcut nevăzută. Avea dreptate fata, și-a spus în sinea lui. Treaba lui că se întorsese. La urma urmei, nu-l chemase nimeni înapoi.

*

N-a simțit-o când s-a așezat, a tresărit abia când a auzit zgomotul balansoarului la răstimpuri egale, lemnul uscat și încheieturile obosite.

— Hei! a strigat bucuros. Te-am tot așteptat să vii. Pe urmă am auzit pianul și m-am gândit că o să ieși când se termină melodia. Frumoasă, dar cam tristă, n-am mai auzit-o niciodată.

— E prima nocturnă de Chopin. Dar n-are importanță a câta e, toate sunt la fel, te predispun la visare.

— Păi, dacă te fac să visezi, n-ar trebui să fie triste. Eu, cu ochii deschiși, visez lucruri frumoase și zic c-or să se împlinescă.

— Melodia asta e despre visuri care nu se împlinesc.

Bărbatul a rămas pe gânduri câteva clipe, să vadă dacă a înțeles bine.